

[H. C. Toft.]

ringspartierne, at vi kan gennemføre dette års kornlov i enighed her i tinget.

Jens P. Jensen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Kirkegaard, på grund af sygdom ikke kan være til stede, skal jeg sige et par ord om det lovforslag, som er til behandling her i dag. Lovforslaget betyder en fortsættelse af den ordning, som var gældende for høståret 1963, og som var et led i helhedsløsningen. Vi har jo haft brødkornsordninger siden 1957-58 og ligeledes en foderkornsordning, og jeg har stemt for denne lovgivning, fordi den sikrer landbruget en fast pris på rug og hvede. Staten garanterer en fast pris på rug og hvede, når det drejer sig om gode, sunde, velrensedede og tørrede varer. Denne ordning har i hvert fald i forrige finansår kostet staten ca. 70 mill. kr., så nogen ganske umulig lovgivning synes jeg ikke det kan være. Jeg mener, at de nævnte priser må skønnes rimelige, det gælder også for foderkornsordningen. Det er sagt, at en høj kornpris kan regulere produktionen, men der skal vel ikke sikres en enkelt gruppe mere end det, produktionsprisen kan dække.

Jeg skal ikke her gå i enkeltheder med hensyn til de forskellige bestemmelser i lovforslaget; jeg kan tilsige det mit partis tilslutning og støtte til en snarlig gennemførelse.

Morten Lange: Efter behandlingen af kornloven her i tinget sidste år havde jeg et beskedent håb om, at det var sidste gang, vi så en sådan lovgivning. Da jeg hørte begyndelsen af det ærede medlem hr. Carl Petersens tale, lød det næsten, som om vi kunne risikere, at lovforslaget fik en så lang og trang gang gennem udvalget, at det aldrig blev vedtaget, og hvis det skulle blive tilfældet, skal jeg kun se på det med de blidest tænkelige øjne, for jeg kan ikke se, at en kornlov er nogen større fordel for dansk landbrug og specielt da ikke nogen større fordel for det danske samfund som helhed.

Jeg har forstået på de bemærkninger, der er sluppet ud fra vore økonomiske vismænd, at netop kornordningen og specielt dens brødkornsafsnit er noget af det mest, skal vi sige urationelle i vore landbrugsstøtteordninger. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at netop brødkornsafsnittet i den pågældende lov ganske udmærket kunne fjernes til stor glæde for alle forbrugere her i landet og til ringe skade for landbruget.

Det er min opfattelse — og jeg har fremført den tidligere, ganske vist kan jeg ikke rigtig få den højtærede landbrugsminister til at tro på det — at det vil forbedre brødkvaliteten her i landet, om vi i højere grad kunne arbejde med importeret korn. Jeg bemærkede, at det ærede medlem hr. Carl Petersen har samme indstilling. Jeg synes ærlig talt ikke, vi i et landbrugsland kan være bekendt, at vi af en eller anden protektionistisk årsag skal fodre vor befolkning med brød, som ikke er så godt, som det kan skaffes her i verden. Det er en urimelig form for protektionisme, og vi har ingen grund til at gøre noget i den retning. Men naturligvis er brødkornsordningen kun en del af kornloven og en del, som efter min opfattelse særlig nemt kunne opereres væk, og det kan vi så håbe den bliver, om ikke i år så til næste år.

Det, som i højere grad interesserer med hensyn til kornordningen, er, at man har slået sig til tåls med, at den kunstige fordyrelse af korn har en vis gavnlig virkning, som man påstår, som en regulator for svineproduktionen. Nu kan man naturligvis for det første give sig til at spørge, om det er gavnligt at regulere svineproduktionen. Men lad os for eksperimentets skyld være enige om, at der kunne være mening i at have en eller anden form for regulering af produktionen af denne overordentlig vigtige eksportvare og tillige vigtige vare på hjemmemarkedet. Så vil det dog nok forekomme enhver, der tænker sig bare en lille bitte smule om — og det har vi jo lov til — at en ordning, som fastlægges for et år ad gangen, og sådan er det jo for kornlovens vedkom-